

PLANY WYNIKOWE
W ZAKRESIE KLASY ZEROWEJ
OPRACOWANE NA PODSTAWIE MATERIAŁÓW KATECHETYCZNYCH

Wędrowanie z Bogiem
Z SERII RADOŚĆ DZIECI BOŻYCH

Numer programu: AZ-0-03/1

Tworzone dotychczas rozkłady materiału i plany metodyczne, w ostatnich latach zastępuje się poprzez opracowywanie tzw. planów wynikowych. Plan wynikowy opiera się na jasno określonych wymaganiach programowych stawianych uczniom, i zawiera opis umiejętności jakie uczeń może zdobyć, oraz zamierzone efekty które można uzyskać poprzez współdziałania katechetyczne. Plany wynikowe są ściśle związane z określonym programem nauczania i zależą od koncepcji pracy nauczyciela, który kieruje się możliwościami grupy.

Tworzenie planu wynikowego dla klasy zerowej, jest działaniem specyficznym, ponieważ dotyczy dziecka sześciolatniego, z charakterystycznymi dla jego wieku rozwojowego możliwościami. Należy zatem jasno określić wzajemne zależności pomiędzy działaniami o charakterze inicjacyjno-wychowawczym, oraz domaganiem się przyswojenia sobie przez dziecko określonej wiedzy religijnej. W tym zadaniu, może pomóc nam wzór, do tworzenia własnego planu wynikowego dla dziecka w klasie zerowej.

WZÓR - WEDŁUG KTÓREGO KATECHETA MOŻE UTWORZYĆ PLAN WYNIKOWY DLA SWOJEJ KLASY 0

- 1.** TREŚCI służące tworzeniu relacji z Bogiem, ludźmi i przyrodą.
- 2.** WYMAGANIA PODSTAWOWE: budzenie motywacji do nauki i wdrożenie w techniki uczenia. Tworzenie możliwości, w których dziecko może zdobywać doświadczenia wiary.
- 3.** WYMAGANIA PONADPODSTAWOWE: samodzielne wyrażanie postaw wiary wobec Boga, ludzi i przyrody.
- 4.** PROPOZYCJE EWALUACJI: sprawdzanie umiejętności.

TREŚCI Rubryka może zawierać zasadnicze myśli przewodnie, którymi kieruje się katecheta, służące tworzeniu relacji dziecka z Bogiem, ludźmi i przyrodą.

Treści teologiczne, które katecheta wybiera dla tematu katechezy, rzucają światło na zawarte w niej wersy biblijne, piosenki, modlitwy, gry dydaktyczne, prace dziecka w podręczniku, oraz jego doświadczenia płynące z zabaw.

Dobrze jest pamiętać o tym, że w drugim etapie wieku rozwojowego dziecka, czyli w wieku przedszkolnym (3-7 lat), dziecko jest szczególnie podatne na wprowadzanie go w życie religijne. Jego myślenie charakteryzuje przede wszystkim logika obrazu. Zauważa się, że dziecko najpierw zdobywa doświadczenia poprzez kontakty z otoczeniem, a dopiero później o nie pyta. Zdobyta wiedza, w stosunku do zdobytych przez dziecko doświadczeń, odgrywa rolę drugoplanową, dopełniającą. Dziecko przeżywa w sposób szczególny swoją zależność przede wszystkim od rodziny.

W tym też czasie coraz wyraźniej jawi się dziecku pojęcie Boga jako Osoby (M. Braun- Gałkowska, Psychologia domowa, Olsztyn 1989, 97-101). Przez swoje całkowite uzależnienie od rodziców, wytwarza w sobie obraz Boga na podobieństwo własnych rodziców (S. Kuczkowski SJ, Psychologia religii, Kraków 1991, s. 48-49). Zasadnicze treści wiary, dziecko czerpie poprzez rodzinne praktyki religijne. Dostrzega się nieskuteczność wychowania w duchu wiary, opartego w głównej mierze tylko na informacjach. Chociaż proces wychowawczy dziecka przedszkolnego jest zaniechaniem przekazywania wiedzy religijnej, a staje się przywoływaniem i tłumaczeniem gromadzonych w codziennym życiu doświadczeń, to jednak ta nowa orientacja w wychowaniu religijnym nie podważa samego znaczenia wiedzy, lecz inaczej określa jej rolę. Wiedza ma towarzyszyć dziecku w odkrywaniu świata, poprzez dopowiadanie niezbędnych do tego informacji. Warto pamiętać, że w żadnym wypadku nie może być to wiedza podana w pełnym jej zakresie.

W podręczniku metodycznym *Wędrowanie z Bogiem* (zeszyt 1: *Materiały dla katechezy parafialnej*), można skorzystać z opracowania kilku nabożeństw okolicznościowych związanych z Rokiem Liturgicznym, w których dziecko uczestniczy z całą rodziną. **W ujęciu tabelarycznym są zaznaczone kolorem niebieskim.** Do zasadniczych treści katechezy w klasie zerowej *Wędrowanie z Bogiem* należą: krótkie wersy Słowa Bożego związane z tematem katechezy; modlitwa wyrażana własnymi słowami dziecka, oraz ta, którą katecheta przekazuje do wklejenia na karcie podręcznika; słowa piosenek i pieśni religijnych, oraz wiersze. Treści te są dostępne dla całej rodziny na kartach podręcznika, natomiast katecheta może je kserować z pomocy dydaktycznych zawartych w zeszycie 5 podręcznika metodycznego.

WYMAGANIA PODSTAWOWE: budzenie motywacji do nauki i wdrożenie w techniki uczenia.

Tworzenie możliwości, w których dziecko może zdobywać doświadczenia wiary.

W wychowaniu religijnym centralne miejsce powinna zajmować troska o to, aby wychowanek stawał się oraz bardziej człowiekiem zdolnym do zaufania Bogu i ludziom, a także, aby potrafił kochać i dawać siebie innym. Katecheta określa, co uczeń wie, potrafi, kojarzy, ceni, co wykonuje itp., itd.

Dyrektorium ogólne o katechizacji określa, że „zadania katechezy odpowiadają nauczaniu różnych wymiarów wiary, ponieważ katecheza jest integralną formacją chrześcijańską, dotycząca wszystkich elementów życia chrześcijańskiego (...). Katecheza winna kultywować każdy z tych wymiarów” (DOK 84).

Uwaga: Oprócz *umiejętności*, do planu nauczania została wprowadzona *wiedza*, stąd zapis: *Uczeń wie* – to znaczy: dowiedział się o tym, ale nie musi być *odpytany*, czy to wie. Sprawdzenie tej wiedzy może odbywać się poprzez rozmowę z dzieckiem (patrz niżej: *PROPOZYCJE EWALUACJI*).

WYMAGANIA PONADPODSTAWOWE: samodzielne wyrażanie postaw wiary wobec Boga, ludzi i przyrody

Zapis wyników, które uczniowie w wieku przedszkolnym mogą osiągnąć, ale nie wszyscy do tego poziomu jednakowo dorastają.

PROPOZYCJE EWALUACJI: sprawdzanie umiejętności

Dzieci w wieku przedszkolnym rozwijają się w bardzo różnym tempie i ocenianie ich staje się tutaj rzeczą bardzo niebezpieczną – wręcz krzywdzącą. Z dziećmi w wieku przedszkolnym pracuje się w dużej mierze indywidualnie.

O możliwościach zrozumienia przez dziecko treści, świadczą pytania, jakie ono stawia, należy więc unikać działań prowadzących do mechanicznego zapamiętywania przekazywanych prawd wiary. Stąd w rubryce: *PROPOZYCJE EWALUACJI* (sprawdzanie umiejętności) nie pojawiają się pytania sprawdzające wiadomości dziecka, ale katecheta podejmuje działania na rzecz rozmowy na temat doświadczeń, jakie dziecko zdobyło podczas katechezy, i omawia jego twórczą pracę, która te doświadczenia odsłania i ewaluje. Ewaluacja jest zatem twórczością dziecka, zmierzającą w stronę budzenia i rozwoju wiary, ukierunkowującą jego życiowe doświadczenia.

1. TEMAT KATECHEZY	2. TREŚCI służące tworzeniu relacji z Bogiem, ludźmi i przyrodą	3. WYMAGANIA PODSTAWOWE: budzenie wiary oraz wdrażanie w techniki uczenia się	4. WYMAGANIA PONADPODSTAWOWE: samodzielne wyrażanie postaw wiary wobec Boga, ludzi i przyrody	5. PROPOZYCJE EWALUACJI (sprawdzanie umiejętności)
1. i 2 Jest Ktoś, Kto czeka na mnie z miłością	<p>Dwie pierwsze katechezy mogą pomóc zwłaszcza tym dzieciom, które w swoim rodzinnym domu nie doświadczyły życia wiary. Uczniowie przybliżają sobie rzeczywistość Boga, Który pragnie się z nim spotkać, ponieważ je kocha. Bóg pierwszy wychodzi człowiekowi na spotkanie, pierwszy człowiekowi ufa. Uczniowie doświadcniają obecności Pana Boga poprzez świadectwo wiary katechety.</p>	<p>Uczeń poszukuje własnej drogi kontaktu z Bogiem, poprzez zabawę w „<i>Telefon do Pana Boga</i>” i pracę z tekstem biblijnym.</p> <p>Uczeń doświadcza tworzenia relacji w zespole rówieśniczym, poprzez zabawę z dziecięcą zespoły, którym nadaje imiona przekazując znaki przyjaźni.</p> <p>Uczeń koloruje nazwę swojej grupy oraz zaznacza kolorami pozostałe zespoły uczniów, oraz uzupełnia telefony komórkowe na karcie podręcznika dziecka.</p> <p>Uczeń poznaje piosenki, oraz wyraża swoje uczucia poprzez słowa modlitwy prowadzonej przez katechetę.</p> <p>Uczeń zapala świecę, przy której uczy się modlitwy słowami psalmu: „<i>Naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami</i>”.</p>	<p>Uczeń samodzielnie potrafi kontaktować się z Bogiem poprzez wypowiedziane przez siebie słowa.</p> <p>Uczeń wyraża chęć organizacji życia w zespole rówieśniczym, w atmosferze wiary.</p>	<p>W dwóch pierwszych katechezach, możemy towarzyszyć uczniowi w odkrywaniu jego osobistych doświadczeń wiary, oraz życia wspólnotowego.</p> <p>Stwarzamy warunki, w których uczniowie czują się kochani, wołani po imieniu, mają poczucie bezpieczeństwa.</p> <p>Podczas zabaw i ćwiczeń, katecheta z miłością obserwuje ucznia, w jaki sposób zwraca się do Boga i do zespołu klasowego: co mu w tym pomaga, a co utrudnia to spotkanie. Prowadzący stara się zwrócić uwagę w jaki sposób dziecko okazuje swoje doświadczenia życia religijnego. W ten sposób może rozpoznać atmosferę religijną domu ucznia, co wskaże mu ścieżkę dalszej współpracy w rozwoju życia religijnego.</p>

<p>3. i 4 Kto jest wielkim skarbem dla Pana Boga?</p>	<p>Katecheza 3 i 4 swoimi treściami wspomaga dziecko w przekonaniu, że jest ono kochane przez Boga. Bóg kocha je tak bardzo, że jest ono dla Niego wielkim skarbem.</p> <p>Bóg stworzył człowieka jako mężczyznę i kobietę.</p> <p>Każdy człowiek jest jednakowo cenny w oczach Boga.</p>	<p>Treści katechezy przybliży uczniowi zabawa przy <i>skrzyni skarbów</i> (s. 14), „Kolorowe kółeczko” (s. 16), oraz piosenka: „<i>Miłość Twa</i>” oraz praca z tekstem biblijnym..</p> <p>Uczeń poprzez zabawę odgaduje kto jest skarbem dla Boga i wyraża swoje doświadczenia tańcem przy piosence: <i>Dobrze, że jesteś!</i></p> <p>Uczeń w swoim podręczniku na każdej literce słowa: <i>CZŁOWIEK</i>, odrysowuje dzwoneczek, koloruje sylwetki ludzi, oraz uczy się wykonywać gesty przyjaźni wobec siebie i innych.</p>	<p>Uczeń chce dostrzegać innych ludzi tak, jak widzi ich Bóg.</p> <p>Uczeń wyraża chęć, aby obdarzać innych szacunkiem a czasem jakimś upominkiem.</p> <p>Uczeń w sposób szczególny zwraca uwagę na to, jak okazywać szacunek w relacjach: dziewczynka-chłopiec.</p>	<p>Katecheta w rozmowie z dziećmi prowadzi do odpowiedzi na pytanie domykające poprzednią katechezę: „Kto w domu samodzielnie <i>telefonował</i> do Pana Boga? Kto czynił to razem ze swoimi rodzicami i rodzeństwem? Katecheta obserwuje wzajemne zachowania chłopców i dziewczynek. Ewaluacja zmierza do samodzielnych wypowiedzi dzieci na temat skarbu jakim jest człowiek, i dlaczego jest on skarbem dla Boga. Aby odkryć, na ile Bóg jest skarbem dla dziecka, katecheza zachęca, aby na odwrocie planszy z podręcznika, narysowały swoje skarby, a pośród nich zaznaczyły miejsce dla Boga.</p>
<p>5. Pan Bóg daje człowiekowi swoje życie</p>	<p>Człowiek żyje niejako <i>oddechem Boga</i> i jest wezwany do osobowej relacji z Nim. Bóg przelał w człowieka część samego siebie. Ludzie są wyróżnieni spośród innych stworzeń i otrzymali od Boga duszę, czyli to wszystko, co sprawia, że człowiek jest obrazem Boga. Ludzie są ukoronowaniem Bożego stworzenia – w nich mieszka Boży Duch, który wciąż wszystko ożywia. Pokarmem duszy jest Księga Życia.</p>	<p>Uczeń słucha odgłosów ziemi, nadśłuchuje swojego oddechu, nadmuchuje kolorowe baloniki a poprzez te doświadczenia może przybliżyć sobie prawdę, że Bóg jest prawdziwym Dawcą życia i wszystko co żyje obdarza szacunkiem.</p> <p>Uczeń pracując z tekstem biblijnym chce, aby jego słowa i czyny wyrażały szacunek wobec Boga i siebie nawzajem.</p> <p>Uczeń szanuje tchnienie Bożego Słowa w Księdze Życia. Każdego ranka uczeń chce witać Boga jako Dawcę swojego życia.</p>	<p>Uczeń potrafi odkrywać dar słuchania.</p> <p>Uczeń kojarzy odgłosy świata z tchnieniem Bożego życia.</p> <p>Uczeń wie, że modlitwa jest wymianą ludzkiego oddechu z Bożym tchnieniem życia.</p> <p>Uczeń chce oddechem swojego życia przesyłać Bogu pozdrowienie.</p>	<p>Sprawdzenie i omówienie plansz. Katecheta pyta dzieci, czy opowiedziały swoim rodzicom o tym, że cała ich rodzina i wszyscy ludzie są dla Boga wielkim skarbem. Samodzielne wykonanie rysunku na odwrocie planszy w podręczniku dziecka: <i>Cieszę się życiem, które podarował mi Bóg</i>, odkrywa doświadczenia dziecka. Uczeń opowie rodzicom o najpiękniejszym odgłosie Boga na ziemi, jakim jest bicie naszych ludzkich serc, złączonych z Sercem Boga.</p>

<p>6. Pan Bóg obdarzył człowieka wolnością</p>	<p>Wolność jest darem Boga, który uzdalnia człowieka do podejmowania decyzji <i>do czegoś</i>. Człowiek może coś wybrać, lub odrzucić. Człowiek uznając swoją zależność od Stwórcy, staje się naprawdę wolny. „W Nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy” (Dz 17,28). Bóg jest naszym Wybawicielem.</p>	<p>Uczeń potrafi wyrazić Bogu swoją wdzięczność za dar wolności.</p> <p>Uczeń poprzez zabawy <i>Czarodziej i Wybawicie, Jeśli chcesz</i> i pracę z tekstem biblijnym, może odkryć Osobę Wybawiciela oraz dar wolności.</p> <p>Uczeń wycina serce od którego odrysowuje serca ludzi, i wkleja je przy znaku zapytania, modląc się, aby potrafił dobrze wybierać.</p> <p>Uczeń poznaje refren piosenki: <i>Abba, Ojczy</i> i wychwala Boga za to, że jest jego Wybawicielem</p>	<p>Uczeń chce przebywać z Bogiem, zwłaszcza na początku każdego dnia, aby dziękować Mu za dar wolności</p>	<p>Katecheta rozmawia z dziećmi, w jaki sposób opowiedziały rodzicom o biciu naszych ludzkich serc przy Sercu Boga. Opowiada też kilka przykładów z życia i pyta co w danej sytuacji należy wybrać. Wypowiedzi dzieci pozwalają katechecie dostrzec, w jaki sposób dzieci rozeznają dar wolności.</p> <p>Uczeń postara się świadomie wybrać to, co polecają mu rodzice w domu.</p>
<p>7. Człowiek jest wolny, gdy wypełnia to, co podoba się Panu Bogu</p>	<p>Im więcej człowiek czyni dobra, tym więcej staje się wolnym.</p> <p>Bóg pokazuje człowiekowi, co jest dla niego dobre.</p>	<p>Poprzez piosenkę <i>Rośnie sobie stokrotka</i> i pracę z tekstem biblijnym., dziecko może poznać, że wolność pozwala człowiekowi wzrastać.</p> <p>Uczeń poprzez grę dydaktyczną może doświadczyć radości z dokonywania dobrych wyborów, które prowadzą do zwycięstwa i nagrody.</p> <p>Uczeń poznaje, że człowiek ciągle musi uczyć się wybierać.</p> <p>Uczeń chce poznawać to, co się Bogu podoba.</p> <p>Uczeń odpowiednio zachowuje się wobec poleceń dorosłych.</p>	<p>Uczeń w grze dydaktycznej potrafi właściwie wybierać.</p> <p>Uczeń chce <i>wybierać</i> to, co się Bogu podoba.</p> <p>Uczeń chce przebywać z Bogiem zwłaszcza na początku każdego dnia, aby umieć podejmować dobre decyzje.</p>	<p>Katecheta pyta dzieci: <i>Komu udało się wypełnić polecenie rodziców? Dla kogo było to łatwe? Dla kogo trudne?</i></p> <p>Katecheta obserwuje zabawy ucznia i rozmawia z nim o dobrych i złych wyborach.</p>

<p>8. Człowiek nazwał wszystko, co jest na świecie</p>	<p>Bóg powierzył człowiekowi troskę o świat i uczynił go jego zarządcą. Człowiek uczestniczy w Bożej Opatrzności nad światem. Człowiek otrzymał od Boga dar, aby wszystko nazywać, i nazwał wszystko co jest na świecie, tak, jak polecił mu Bóg (Rdz 2,20). Osoba ludzka może rozwijać się i tworzyć świat, czyli wzrastać w wolności.</p>	<p>Uczeń ogląda prezentacje plansz i nadaje im tytuły. Uczeń słucha melodii i nazywa je. Uczeń uczy się nazywać to, co czuje i o czym myśli, oraz czego doświadcza. Uczeń w swoim podręczniku, dopisuje brakujące litery i kończy rysunek.</p>	<p>Uczeń potrafi nazywać w konkretnych sytuacjach życia to co czuje, myśli i czego doświadcza. Uczeń chce uczestniczyć w Bożej trosce o świat.</p>	<p>Sprawdzanie plansz i rozmowa na temat wykonanej pracy dziecka. Obserwacja dotycząca sposobu mówienia uczniów o swoich odczuciach, i myślach, aby odsłaniać pojawiające się trudności i wspomagać dziecko w otwieraniu się na samego siebie i innych.</p>
<p>9. Moje ciało jest darem Pana Boga</p>	<p>Ciało człowieka jest dobre, ponieważ jest darem od Boga i uczestniczy w godności obrazu Bożego. Człowiek jest chciany przez Boga zarówno z duszą, jak i ciałem. Ciało człowieka jest ożywiane duchową duszą. Bóg chce, aby człowiek cieszył się swoim ciałem, szanował je i obdarzał miłością. Ciało jest <i>spojrzeniem</i> Boga.</p>	<p>Uczeń przez zabawę w układanie liter oraz <i>Gdzie jesteś</i>, doświadcza swoich zmysłów i może odkrywać je jako dar od Boga. Uczeń śpiewając i tańcząc <i>Cieszę się, alleluja</i>, wyraża poprzez ciało swoją radość. Uczeń przez pracę z tekstem biblijnym, kojarzy swoje zmysły z dobrem. Uczeń uczy się dziękować Bogu za dar ciała.</p>	<p>Uczeń nazywa i wymienia swoje zmysły. Uczeń potrafi opowiadać swoimi słowami o swoich zmysłach, oraz budować do niego metafory, np.: moja ręka podobna jest do szyi gęsi; moje oczy są jak dwie gwiazdy itp.</p>	<p>Katecheta rozmawia z uczniem Na temat obrazka do piosenki <i>Cieszę się, alleluja</i>, który uczeń wykonał na planszy podręcznika. Rozmowa katechety z uczniem na temat doświadczeń związanych z jego ciałem, pozwala poznać mocne i słabe strony dziecka a nawet głębokie zranienia w obszarze jego cielesności. Katecheta wspomaga dziecko w odczytywaniu ciała, jako wspaniałego daru Boga zachęcając, aby wykonały w Jego stronę dowolny gest (np. całus, ukłon, podskok, uśmiech, taniec itp.). Omówienie nabożeństwa różańcowego: <i>Weź Maryję za rękę – Ona poprowadzi cię do Jezusa</i>, zeszyt 1. s. 1.</p>

<p>10. Ślady Pana Boga i człowieka na ziemi</p>	<p>Bóg zechciał, aby stworzenia były względem siebie współzależne. Dziecko doświadcza współzależności życia z innymi i z Bogiem: On działa dla mnie, ja działam z Nim. Bóg i człowiek razem zostawiają w świecie swoje ślady. Odkrywanie, na czym polega chwała człowieka i chwała Boga.</p>	<p>Uczeń wie, że świat jest dziełem Boga. Uczeń poprzez grę dydaktyczną i pracę z tekstem biblijnym odgaduje ślady człowieka i Boga w świecie. Uczeń potrafi wymieniać dzieła Boga i człowieka. Uczeń śpiewając piosenkę <i>Hosanna</i>, może odkrywać chwałę Boga i swoją chwałę.</p>	<p>Uczeń jest wdzięczny Bogu za to, że pomaga mu tworzyć świat. Uczeń potrafi dostrzegać swoje współdziałanie z Bogiem w świecie. Uczeń chce wychwalać Boga z a Jego dzieła.</p>	<p>Sprawdzanie pracy dziecka na planszy dydaktycznej, gdzie uczeń odkrywa ślady Boga i człowieka na ziemi. Katecheta zachęca ucznia, aby na odwrocie planszy dydaktycznej zaznaczył kolorem ślad, jaki pragnie pozostawić dla innych i dla Boga na ziemi. Prowadzący może nawiązać do daru wolności który został podjęty w poprzednich katechezach, i wspólnie z dzieckiem omówić w jaki sposób kolory wyrażają jego wybory.</p>
<p>11. Pan Bóg dla człowieka tworzy świat</p>	<p>Bóg działa na świecie z miłości do człowieka. Bóg stworzył wszystko po to, aby ukazywać swoją chwałę i udzielać jej swojemu stworzeniu. Bóg oczekuje na własną twórczość człowieka.</p>	<p>Uczeń poprzez zabawy: <i>Lalkarz i marionetka</i>, <i>Współpraca</i>, oraz pracę z tekstem biblijnym, może doświadczyć radości płynącej z tworzenia. Uczeń rozpoznaje, że „Pan jest mocą swojego ludu”. Uczeń wie, że wykonując różne prace współpracuje z Bogiem. Uczeń wykonuje rysunek: „Co potrafię wykonać?” Uczeń potrafi wymienić prace które wykonuje samodzielnie</p>	<p>Uczeń chce z zapalem wykonywać różne prace, aby współpracować z Bogiem.</p>	<p>Rozmowa z uczniem na temat wykonywanych przez niego prac. Katecheta zachęca dziecko do własnej twórczości. Podczas tej katechezy może zapowiedzieć konkurs na temat: <i>To wykonałem sam</i>. Omawianie wykonanego przez ucznia rysunku na planszy w podręczniku dziecka.</p>

<p>12. Rysuję to, co mi się najbardziej na świecie podoba</p>	<p>W serce człowieka jest wpisane pragnienie Boga. Człowiek odkrywa pewne drogi prowadzące do Boga, spośród których najważniejszy jest świat materialny i osoba ludzka. Pan Bóg ma upodobanie w człowieku i przyjmuje go takim, jaki on jest. To Bóg tak ukształtował ludzkie serce, że człowiek może sobie coś upodobać.</p>	<p>Uczeń rozpoznaje swoje upodobania.</p> <p>Uczeń kojarzy, że jest inny niż wszyscy, oraz chce innym się podobać.</p> <p>Uczeń odkrywa, że ma swój gust, swoje ulubione rzeczy i miejsca, swoje koleżanki i przyjaciół.</p> <p>Uczeń rysuje to, co najbardziej podoba mu się na świecie.</p>	<p>Uczeń poprzez pracę z tekstem biblijnym może wyrazić chęć co radosnego wychwalania Pana.</p> <p>Uczeń potrafi dostrzec piękno Boga.</p>	<p>Rozmowa z uczniem na temat rysunku który wykonał w podręczniku dziecka.</p> <p>Rozwijanie zachwyty i radości dziecka, które wyraża upodobania swojego serca.</p>
<p>13. Pan Bóg podarował mi imię</p>	<p>Każdy człowiek pragnie posiadać swoje imię. Mieć imię, to znaczy być wyjątkowym, szanowanym, kochającym i kochanym. Bóg zna człowieka po imieniu. W swoim imieniu Bóg wielbi człowieka a człowiek wielbi Boga.</p>	<p>Uczeń wie, że jego imię jest ważne dla Boga. Wspomaga go w tym zabawa: <i>Jak mnie nazwiesz?</i>, oraz praca z tekstem biblijnym: <i>Znam cię po imieniu i bardzo miłuję.</i></p> <p>Uczeń potrafi podziękować za swoje imię Bogu.</p> <p>Uczeń szanuje swoje imię i imię innej osoby.</p> <p>Uczeń za pomocą rysunku wyraża swój stosunek do własnego imienia i Boga.</p>	<p>Uczeń potrafi powiedzieć, przez kogo Bóg podarował mu imię.</p>	<p>Rozmowa na temat wykonanych rysunków na planszy dziecka.</p> <p>Zabawa dodatkowa: <i>Uklon w stronę drugiego człowieka</i>, podczas której katecheta obserwuje dzieci, w jaki sposób okazują sobie szacunek.</p> <p>Zwrócenie uwagi na uczniów, którzy okazują niechęć wobec swojego imienia. Prowadzący pyta ucznia: <i>Jakie imię kochasz? Jak chcesz, aby się do ciebie zwracano?</i></p>

<p>14. Moje imię jest zapisane w niebie</p>	<p>Imię człowieka tutaj na ziemi ma wymiar eschatologiczny. Serce ludzkie niesie w sobie tęsknotę za szczęściem. Całkowite ukojenie tej tęsknoty, wiara chrześcijańska nazywa życiem wiecznym. W niebie żyjemy w Bogu i ostatecznie odnajdujemy w Nim pokój i poczucie bezpieczeństwa. Niebo jest już tutaj na ziemi w naszych sercach.</p>	<p>Uczeń wie, że Bóg chce dać ludziom niebo. Przez pracę z tekstem biblijnym <i>Cieszcie się, że wasze imiona są zapisane w niebie</i>, umacnia swoje doświadczenie religijne.</p> <p>Uczeń rysuje, jak wyobraża sobie niebo.</p> <p>Uczeń potrafi powtórzyć imiona dzieci w swojej grupie.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Niebo jest w sercu mym</i>, wyrażając pragnienie nieba.</p>	<p>Uczeń cieszy się, że Bóg daje nam niebo.</p>	<p>Rozmowa z uczniem na temat wykonanego na planszy rysunku: <i>Jak wyobrażam sobie niebo</i>.</p> <p>Aby otworzyć wiele innych doświadczeń, które mogły zrodzić się w sercu dziecka podczas katechezy, można wykorzystać drugą stronę planszy, na której dziecko dowolnie tworzy. Katecheta zachęca: <i>Narysuj, lub zaznacz kolorem: Kto na ciebie w niebie oczekuje? Z kim tam chcesz być?</i></p>
<p>15. i 16 Każdy człowiek ma swoje miejsce w niebie</p>	<p>Wyrażenie: <i>niebo i ziemia</i> w Piśmie świętym oznacza wszystko, co istnieje. Wskazuje też więź, jaka równocześnie jednoczy i rozdziela niebo i ziemię. Bóg zaprasza człowieka do siebie, aby podarować mu wszystko. Obdarz go niekończącym się szczęściem.</p>	<p>Uczeń wie, że jesteśmy mieszkańcami nie tylko ziemi, ale i nieba.</p> <p>Uczeń poprzez zabawę <i>Skaczemy po chmurkach</i>, doświadcza radości swojej obecności na ziemi, a równocześnie ponad ziemią. Radości odrywania się od ziemi i powrotu do niej.</p> <p>Uczeń poprzez zabawę <i>Moje miejsce przy Panu Bogu jest wolne</i>, i pracę z tekstem biblijnym <i>W moim domu jest mieszkań wiele</i>, może doświadczyć, że zdążamy do nieba i jesteśmy w nim serdecznie oczekiwani.</p> <p>Uczeń wie, że Bóg przywołuje do siebie każde dziecko.</p> <p>Uczeń wkleja kwiat dla Boga, który tyle mu podarował..</p>	<p>Uczeń potrafi razem z innymi zaśpiewać piosenkę: <i>Chwałę Ciebie, Panie oraz Ziarenko do ziarenka</i>.</p> <p>Uczeń jest zachwycony rzeczywistością Boga.</p>	<p>Rozmowa na temat rysunków dzieci. Dzielenie się swoimi odczuciami płynącymi z doświadczeń katechezy. Wsłuchiwanie się w zachwyty dziecka nad niebem i dzielenie go. Własne świadectwo radości płynącej z obdarowania nadzieją nieba.</p>

<p>17. Pan Bóg jest jak?...</p>	<p>Bóg pozwala człowiekowi poznać swoje Imię, a objawiając je, ukazuje się jako Ten, Który zawsze jest przy swoim ludzie, aby go zbawić. Człowiek może odkrywać Boga pod różnymi symbolami. Człowiek może też wybrać dla Boga Imię, które jest mu najbliższe. Aby okazać Bogu swoją miłość, każdego dnia można nazywać Go innym imieniem.</p>	<p>Uczeń poznaje biblijne obrazy Boga. Uczeń przy pomocy katechety uzupełnia brakujące litery w napisach Imion Boga. Uczeń opowiada, co widzi na obrazkach. Uczeń umieszcza przy Imieniu Boga swoje imię.</p>	<p>Uczeń potrafi nazwać Boga wybranym imieniem związanym z biblijnym obrazem. Uczeń podziwia i chce wielbić Boga.</p>	<p>Utrwalamy doświadczenia dziecka na katechezie poprzez odczytywanie (powtarzanie) biblijnych imion Boga z planszy - np.: <i>Pan Bóg jest jak orzeł</i>, Pan Bóg jest jak ogrodnik, itp. Katecheta z uwagą odczytuje obrazy Boga, które dziecko wypowiada. Tutaj jest miejsce i czas, aby wspomagać dziecko w tworzeniu spontanicznych relacji z Bogiem, poprzez radosne skojarzenia wyobraźni dziecka. Wszystkie doświadczenia dziecka które zrodziły się w tej katechezie, splatamy z biblijnymi imionami Boga.</p>
<p>18. Pan Bóg podarował mi życie przez moich rodziców</p>	<p>Od samego początku, życie ludzkie domaga się stwórczego działania Boga, dlatego jest ono święte. Bóg jest życiem i Dawcą wszelkiego życia. Bóg uzdalnia człowieka do przekazywania życia. To On jest i ojcem i matką każdego człowieka.</p>	<p>Uczeń wie, że życie jest darem miłującego Boga i okazuje rodzicom swoją wdzięczność za dar życia które przez nich otrzymało. Uczeń słucha bicia swojego serca, oraz w domu słucha bicia serca swoich rodziców. Uczeń pracuje z tekstem biblijnym: <i>Ty stworzyłeś mnie pod sercem mojej matki. Dziękuję Ci Boże, za to, żeś mnie tak cudownie stworzył!</i> Uczeń potrafi dziękować Bogu i rodzicom za dar życia. Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Nie boje się.</i></p>	<p>Uczeń ceni dar życia. Uczeń potrafi <i>zawierzyć</i> Bogu swoje życie.</p>	<p>Rozmawiamy z dziećmi na temat ułożonych puzzli w podręczniku dziecka. Pytamy o to, czym najbardziej się cieszą. Poświęcamy czas na wyrażenie doświadczeń dziecka, poprzez wysłuchanie jego spostrzeżeń, na temat rodzącego się życia. Dobrze jest, gdy katecheta, da świadectwo, jak zachwyca się darem swoich rodziców, którzy obdarowali go życiem.</p>

19. Rysuję moich najbliższych	Bóg dla człowieka jest ojcem i matką. Jego dłoni nigdy nam nie zabraknie. Bóg prowadzi człowieka przez wielu ludzi, których stawia na drodze ich życia. Człowiek powinien dostrzegać dar obecności drugiego człowieka.	Uczeń wie, że miłość jest darem Boga. Uczeń potrafi narysować drzewo rodzinne. Uczeń uczy się wyrażać swoją miłość wobec najbliższej rodziny. Uczeń który nie posiada rodziców, odnajduje najbliższe mu osoby, które są najważniejsze w jego życiu.	Uczeń chce szanować i kochać samego siebie, swoich rodziców, najbliższych i Boga.	Rozmowa z uczniem na temat drzewa rodzinnego. Dzieci mogą dotknąć swoich głębokich zranień z powodu braku rodziców, dlatego katecheta zwraca szczególną uwagę na dzieci, które mają problemy rodzinne. Ważną rzeczą jest przypomnienie uczniom, że rodzice i najbliżsi, uczą się od Boga, jak być dobrymi, kochającymi ludźmi. Oni też wiele muszą się natrudzić, aby być dobrymi.
20. Rysuję siebie	Każdy człowiek ma swoją ścieżkę do Boga. Bóg ma swoją ścieżkę do każdego człowieka.	Uczeń wie, że podoba się Bogu. Uczeń przez zabawę: <i>Koncert życzeń</i> , okazuje swoje upodobania i wychodzi naprzeciw życzeniom kolegów i koleżanek.	Uczeń potrafi zaśpiewać jedną z piosenek poznanych na katechezach.	Rozmowa z uczniem na temat wykonanego przez niego rysunku na planszy w podręczniku dziecka. Uczniowie <i>sprawni inaczej</i> , mogą narysować siebie takimi, jakimi pragną być.
21. Bóg wybiera najmniejszy spośród wszystkich narodów	Pragnieniem Boga jest tworzenie relacji z człowiekiem. Tę rzeczywistość biblijną nazywamy przymierzem. Aby zrealizować swój plan, Bóg wybiera naród izraelski jako najmniejszy spośród narodów na ziemi, aby z w nim narodził się Jezus Chrystus. W swoim przymierzu Bóg wybiera każdego człowieka aby z nim zawiązać przymierze i oczekuje na odpowiedź jego serca.	Uczeń wie, że Bóg wybrał mały naród na narodziny Jezusa. Uczeń przy pomocy katechety potrafi uczynić znak krzyża i utrwala swoje doświadczenie wyznania wiary. Uczeń poznaje Osobę Jezusa Chrystusa, poprzez geografię biblijną (mapę Palestyny). Uczeń poprzez prace z tekstem biblijnym, poznaje za co wszystkie narody mogą dziękować Bogu. Uczeń śpiewa piosenkę: <i>W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego</i> .	Uczeń chce okazywać Bogu radość z powodu Jego miłości. Uczeń wie, że historia Jezusa podobnie jak historia każdego człowieka, związana jest z miejscem i czasem.	Katecheta rozmawia z uczniem na temat wykolorowanych przez niego mapek w podręczniku dziecka. Na odwrocie planszy, uczeń może narysować swoje miejsce na ziemi. Rozmowa na temat: <i>Bóg kocha również to, co małe</i> . Zastanawiamy się, jak szanujemy małe dzieci – co dobrego możemy dla nich uczynić?

<p>22. Bóg wybiera ludzi, którym mówi o swoim planie</p>	<p>Realizacja Bożego Przymierza, dokonywała się poprzez wiele wieków. Przyjście Syna Bożego na ziemię jest tak wielkim wydarzeniem, że Bóg zechciał je przygotowywać przez wiele lat. Wybieramy niektóre proroctwa, przygotowujące nas do przyjęcia tajemnicy Wcielenia.</p>	<p>Uczeń wie, że światło oznacza Boga. Uczeń poznaje, że Boga chwałą wszystkie narody. Pomaga mu w tym praca z tekstem biblijnym: <i>Chwalcie Pana wszystkie narody</i> i kolorowanie mapy świata.</p> <p>Uczeń poznaje symbolikę Adwentu.</p> <p>Uczeń cieszy się z przygotowania do Bożego Narodzenia.</p> <p>Uczeń śpiewa pieśń: <i>Oto Pan Bóg przyjdzie</i>.</p>	<p>Uczeń potrafi opowiedzieć, jak przygotowujemy się w Adwencie na przyjście Wybawiciela.</p> <p>Uczeń kojarzy głos proroka z głosem Boga.</p>	<p>Katecheta rozmawia z uczniem na temat rysunku w podręczniku dziecka.</p> <p>Na odwrocie karty, dzieci mogą narysować, lub wykleić z materiałów, kolory, wyrażające różne rasy ludzi żyjących na ziemi. Pośród nich, dzieci malują kuleczki, lub promyki światła – na znak, że Bóg jest światłem dla każdego człowieka. Zwracamy uwagę na nieporozumienia między dziećmi, I prowadzimy do pojednania.</p>
<p>23. Przedziwne Imiona</p>	<p>Syn został nam dany. Wzbudzamy podziw dla Bożej miłości, która objawiła się w tym, że Bóg „schodzi” do ludzi. Ukazujemy prawdę o boskiej i ludzkiej naturze Jezusa.</p>	<p>Uczeń poznaje biblijne Imiona Boga.</p> <p>Uczeń potrafi powtórzyć chociaż jedno imię z proroctwa Izajasza.</p> <p>Uczeń wie, że Bóg zapowiedział przyjście Kogoś mocnego, władcy, który niesie pokój.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Góry i pagórki</i>, i wkleja cztery adwentowe świece.</p>	<p>Uczeń podziwia Boga, który przychodzi do człowieka.</p>	<p>Katecheta rozmawia z dzieckiem na temat wyciętych i wklejonych imion w podręczniku dziecka. Katecheta zachęca ucznia, aby przy adwentowych świecach na odwrocie karty, narysował symbol wybranego przez siebie biblijnego Imienia Boga. Rozmawiamy z dziećmi o naszych imionach, przypominając, że Bóg je zna i kocha. Budzimy szacunek dzieci wobec siebie i Boga. Omówienie nabożeństwa wprowadzającego w liturgie adwentowa: Aby nie zbłądzić w drodze do Jezusa- światło adwentowego lampionu- zeszyt 1. s. 3.</p>

<p>24. Bóg mówi o Matce</p>	<p>Bóg realizuje swój plan poprzez osobę Maryi Panny. Ona pierwsza została przez Boga wybrana. Jezus, tak, jak każdy człowiek, potrzebuje matki, aby się narodzić.</p>	<p>Uczeń przez pracę z tekstem biblijnym o zwiastowaniu, poznaje, że <i>Bóg jest z nami</i>.</p> <p>Uczeń poprzez piosenkę: <i>Mów Amen, jak Maryja</i>, uczy się mówić Bogu: <i>Amen, niech tak się stanie, jak tego chcesz Boże</i>.</p> <p>Uczeń wie, że pascha oznacza obecność Jezusa.</p> <p>Uczeń chce przygotować się na przyjście Jezusa, poprzez dobre uczynki.</p>	<p>Uczeń na wzór Maryi, przyjmuje z wiarą dar Wcielenia.</p> <p>Uczeń z zaciekawieniem pyta: <i>Kim jest to Dziecię?</i>.</p>	<p>Katecheta omawia z uczniem jego prace w podręczniku dziecka, oraz rozmawia na temat jego mamy (lub osoby najbliższej, która go kocha). Dzieci w domu mogą wkleić na odwrocie karty zdjęcie ze swoich urodzin.</p> <p>Przypominamy o naszej wdzięczności wobec naszych mam i ojców, czy osób najbliższych, których Bóg podarował nam, abyśmy żyli.</p>
<p>25. Bóg wybiera miejsce narodzenia Jezusa</p>	<p>Bóg w Jezusie Chrystusie, przyszedł się o objawić ludziom prostym i ubogim. Bóg dokonuje wyboru w sposób nieoczekiwany dla człowieka. Na narodzenie Syna wybrał betlejemski żłób. Ukazujemy jedność i ciągłość historii zbawienia – poprzez wybór prorocत्व i nawiązanie do geografii biblijnej.</p>	<p>Uczeń wie, że Jezus narodził się w Betlejem, zgodnie z zapowiedzią Boga.</p> <p>Uczeń z dziełem zbawienia kojarzy znak płomienia, gwiazdy i krzyża.</p> <p>Uczeń poprzez prace z tekstem biblijnym kojarzy, że Bóg wypełnia to, co obiecuje.</p>	<p>Uczeń chce doceniać to, co Bóg – także małe i biedne.</p> <p>Uczeń kojarzy Boże narodzenie z całym dziełem zbawienia.</p>	<p>Oglądamy prace dzieci, i powtarzamy nazwy miast zaznaczonych na mapie, oraz wydarzenia z nimi związane. Nawiązujemy do domu rodzinnego, do naszych mieszkań, do naszej ojczyzny, umacniając w serach dzieci wdzięczność za te dary.</p>

<p>26. Posłaniec zwiastuje Maryi wielką radość</p>	<p>Bóg od początku dziejów świata działa na rzecz zbawienia człowieka. Zapowiedziane w Starym testamencie dzieło zbawienia, poprzez wieki cały czas jest realizowane. Maryja staje się wzorem nawiązania kontaktu a Tym, który wybiera i wzywa.</p>	<p>Uczeń wie, że do Maryi przyszedł anioł i zwiastował Jej, że będzie Mamą Pana Jezusa.</p> <p>Uczeń poznaje modlitwę <i>Zdrowaś Maryjo</i> z wykorzystaniem słów piosenki.</p> <p>Uczeń prosi Boga, aby jak Maryja odpowiadać Bogu na Jego Miłość.</p>	<p>Uczeń pragnie jak Maryja otwierać się na słowa Boga.</p> <p>Uczeń rozpoznaje, że Bóg mówi do wszystkich o narodzeniu Jezusa.</p>	<p>Omawiamy pracę plastyczną ucznia wykonaną przez niego w podręczniku dziecka. Pośród kwiatów które już są namalowane na karcie, dziecko może narysować swoje kwiaty dla Maryi i Anioła. Rozmawiamy z dzieckiem o ty, że nasza mama kiedyś powiedziała Bogu tak – i narodziliśmy się.</p>
<p>27. Narodzenie Jezusa i pokłon pastuszków</p>	<p>Poprzez narodzenie Jezusa wypełnia się zamysł zjednoczenia się Boga z człowiekiem. W osobie Jezusa realizuje się Nowe Przymierze. Poprzez niezwykle rzeczy dziejące się wokół, można dostrzec, że rodzi się Bóg. Celebrujemy tajemnicę Bożego Narodzenia.</p>	<p>Uczeń wie, że Maryja urodziła Jezusa.</p> <p>Uczeń zna wydarzenie pokłonu pasterzy.</p> <p>Uczeń poprzez celebrację wydarzenia Bożego Narodzenia aktualizuje dzieło zbawcze tutaj i teraz wobec siebie.</p> <p>Uczeń potrafi zaśpiewać wybraną przez siebie kolędę.</p>	<p>Uczeń uczy się od Maryi modlitwy <i>zachowywania wszystkiego w swoim sercu</i>.</p> <p>Uczeń z pasterzami chce poszukiwać Jezusa.</p>	<p>Obserwacja postaw ucznia podczas celebracji Bożego Narodzenia. Omówienie jego pracy w podręczniku dziecka. Obok pasterzy i źłóbka, dziecko może narysować siebie i swoich najbliższych.</p>
<p>28. Wigilijne świętowanie</p>	<p>Wielkim pragnieniem Boga jest przebywanie pośród nas i dzielenie naszego życia w Jego miłości. Bóg przychodzi jako pojednanie, miłość, pokój, przebaczenie. Jego dom jest pośród naszych domów na ziemi.</p>	<p>Uczeń wie, jak przygotować stół wigilijny, aby podzielić się przy nim opłatkiem.</p> <p>Uczeń chce przeżywać Wigilię jako radosne świętowanie religijne.</p> <p>Uczeń słucha kolędy: <i>Śpiewajmy Gloria!</i></p>	<p>Uczeń potrafi dzielić się z innymi opłatkiem.</p>	<p>Rozmawiamy z uczniem o jego pracy dotyczącej strojenia choinki i przygotowywania wigilijnego stołu. Zwracamy uwagę na tradycję jednego wolnego miejsca przy stole. Dajemy dzieciom czas, aby opowiadały o swoim <i>wigilijnym domu</i>. Zachęcamy do wspólnej modlitwy przy stole, która łączy serca ludzi między sobą i z Bogiem.</p>

29. Nasza pasterka	<p>Bóg dzieli się z ludźmi swoją miłością, jak chlebem. Każdego człowieka wybiera za przyjaciela. Pasterka przypomina, że dzielimy się miłością nie tylko z domownikami, ale ze wszystkimi ludźmi.</p>	<p>Uczeń wie, że pasterka, to Msza Święta w noc Bożego Narodzenia.</p> <p>Uczeń poznaje, że każdy człowiek chce być kochany.</p> <p>Uczeń kojarzy opłatek z dobrocią i miłością Boga do każdego człowieka.</p>	<p>Uczeń chce dzielić się swoją radością ze wszystkimi ludźmi.</p> <p>Uczeń chce nauczyć się na pamięć piosenki: <i>Gdy wigilijny wieczór nadchodzi.</i></p>	<p>Katecheta rozmawia z uczniem o wykonanej przez niego pracy w podręczniku dziecka. Zatrzymuje się nad symbolem opłatka, którym dzielimy się ze wszystkimi ludźmi. Każdy wieczór, może przypominać nam o Bogu, który urodził się w nocy - również dlatego wieczorem modlimy się do Boga.</p>
30. Pokłon Trzech króli	<p>Jezus jest światłem dla wszystkich narodów. Mędrcy składają Dziecku pokłon oraz dary, które poprzez swoje symboliczne znaczenie ukazują, kim jest to Dziecię.</p>	<p>Uczeń wie, że Jezusa jako Króla szukali Mędrcy, aby złożyć Mu pokłon.</p> <p>Uczeń poznaje, co może uczynić, aby ucieszyć Dzieciątka Jezus.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Skrzypi wóz.</i></p>	<p>Uczeń potrafi powiedzieć, jakie dary on może złożyć Panu Jezusowi.</p>	<p>Rozmawiamy z uczniami na temat rysunków w podręczniku dziecka. Przysłuchujemy się uważnie wypowiedziom dzieci na temat podarunków które otrzymują, i którymi obdarowują innych. Nawiązujemy do największego daru, jakim jest dla świata Jezus.</p>
31. Przedziwna wymiana darów	<p>Bóg pierwszy dzieli się z człowiekiem tym, co posiada. Biblijne przesłanie wskazuje na to, że Bóg wyposażył człowieka w różne dary. Podobnie jak nam służą dary Boga, to wszystko co mamy może komuś służyć. Dar Boży dla człowieka staje się zadaniem względem niego samego, innych ludzi i Boga.</p>	<p>Uczeń wie, że wszystko co potrafi uczynić samodzielnie jest darem Boga.</p> <p>Uczeń poznaje, że Bóg wspomaga go przez dary, które daje innym ludziom.</p> <p>Uczeń potrafi wypowiedzieć do Boga słowa wdzięczności za otrzymane dary.</p>	<p>Uczeń pragnie dzielić się z innymi swoimi darami.</p> <p>Uczeń wie, że obdarowując innych, o wiele więcej otrzymujemy od Boga</p>	<p>Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Umacniamy ucznia w przekonaniu, że Bóg przyjmując nasze dary, przemienia je swoją mocą i obdarza nas o wiele większymi. Wychowujemy do roztropnej hojności serca.</p> <p>Omówienie nabożeństwa po Uroczystości Bożego Narodzenia: Zabawka dla Bożej dziecińcy, czuwamy przy żłóbku- zeszyt 1. s. 15</p>

32. Dziękuję Panu Bogu za życie	Człowiek widząc wielkie dzieła Boga, może wysławiać Go całym swoim sercem i swoimi czynami. Człowiek jest wezwany przez Boga, aby błogosławił sobie i innym ludziom, oraz przyjmował ich błogosławieństwo, tak, jak czyni to Bóg.	Uczeń poznaje, jak ma błogosławić Bogu, sobie i ludziom. Uczeń potrafi uczynić gest błogosławienia drugiego człowieka przez znak krzyża na jego czole.	Uczeń wskazuje, jakie dary otrzymuje od Boga i innych ludzi. Uczeń chce dziękować (błogosławić) Bogu za Jego hojne dary.	Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Dzielimy radość dziecka które zachwyca się swoim życiem. Wspomagamy dzieci, które nie doświadczyły radości bycia kochanymi. Przybliżamy dzieciom Jezusa, który tak jak każdy człowiek, był kiedyś dzieckiem – On nas rozumie.
33. Pozdrawiam Pana Boga	Dziękczynienie jest charakterystyczną cechą Kościoła. Człowiek błogosławi Bogu i błogosławi innym oraz błogosławi całe stworzenie. Teraz człowiek poprzez swoje błogosławieństwo i pozdrowienia, uczestniczy w błogosławieństwie samego Stwórcy.	Uczeń wie, jak pozdrawiają się ludzie i jak pozdrawiają Boga. Uczeń potrafi wymienić kilka pozdrowień chrześcijańskich. Uczeń kojarzy pozdrowienia z miłością.	Uczeń pragnie pozdrowieniami okazywać ludziom serdeczność.	Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Rozmawiamy o ulubionych pozdrowieniach dziecka. Pamiętamy, że a grupie mogą być dzieci które niejedną raz sływały skierowane w swoją stronę przekleństwa. Prowadzimy dziecko do Boga, który błogosławi. Przypominamy o tym, aby nasze słowa były dobre, czyli błogosławiły innych i Boga.
34. Całym sercem chwalebę Pana Boga	Bóg, który pierwszy nas umiłował, uczynił miłość jako centrum naszego życia. Miłość jest celem, do którego zdążamy. Bóg tchnie w człowieka swoje tchnienie życia – co oznacza, że sprawa najważniejszą jest osobowy związek, jaki istnieje między Bogiem a człowiekiem. Bóg patrzy na serce człowieka.	Uczeń wie, że Jezus najbardziej cieszy się z miłości ludzi. Uczeń poznaje, jak okazywać miłość ludziom potrzebującym. Uczeń wymienia, w jaki sposób może pomagać innym. Uczeń odgaduje postawy przeproszenia, prośby i dziękczynienia, zaznaczając je numerkami na karcie podręcznika.	Uczeń kojarzy, że pomagając innym okazujemy również miłość Bogu.	Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Dziecko, wklejając <i>serce na dloni</i> , może śpiewać piosenkę: <i>Ofiaruję Panie cały mój świat</i> . Katecheta umacnia w dziecku przekonanie, że warto dzielić dobroć z innymi, tak, jak czyni to Bóg. Dziecko może podjąć konkretne postanowienie, aby uczynić coś dobrego np. dla swojego brata, czy siostry, rodziców itp.

<p>35. Jezus mówi o Królestwie Bożym</p>	<p>Bóg nieustannie jest dla nas Kimś nowym, nigdy nie odkrytym do końca. W sercu człowieka może budzić się zachwyt nad Bożym życiem. Jezus mówi, że życie z Bogiem jest królowaniem i uczy o Bożym Królestwie poprzez przypowieści.</p>	<p>Uczeń potrafi wyobrazić sobie królestwo ziemskie.</p> <p>Uczeń przez pracę z tekstem biblijnym rozpoznaje że oprócz królestwa na ziemi istnieje Królestwo Boże, o którym nauczał Jezus.</p> <p>Uczeń dowiaduje się, że Królestwo Boże ma nadzwyczajna moc i siłę, oraz kieruje się swoimi prawami.</p>	<p>Uczeń chce wielbić Jezusa, Króla.</p>	<p>Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Dziecko, rysując najpiękniejsze królestwo jakie sobie wyobraża, opowiada o swoich przeżyciach. Katecheta może przypomnieć słowa modlitwy Ojciec nasz: <i>Przyjdź Królestwo Twoje.</i></p>
<p>36. Królestwo Boże podobne jest do ziarenka gorczycy</p>	<p>Jezus porównuje Królestwo Boże do najmniejszego ziarenka na świecie. Skupia uwagę na ziarnku i drzewie, które z niego wyrośnie. Siła wzrostu ziarenka jest ukryta w nim siła życia. Również w sercu człowieka Bóg złożył moc Królestwa Bożego i obdarza go siłą wzrostu życia.</p>	<p>Uczeń wie, że Jezus porównuje Królestwo Boże do małego ziarenka, z którego wyrasta duże drzewo.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: „Królestwo Boże jest wśród nas”.</p> <p>Uczeń prosi Boga, aby w jego sercu wzrastała moc Bożego Królestwa.</p> <p>Uczeń rysuje wielkie drzewo, które wyrasta z małego ziarenka.</p>	<p>Uczeń wierzy, że Królestwo Boże jest wspaniałe i zachwyca się nim.</p>	<p>Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Rozmawiamy z dzieckiem o tym, jak nasze małe, codzienne sprawy prowadzą nas do Boga. Bóg potrafi dać wzrost temu, co małe. Dzięki Niemu, każdy z nas wzrasta.</p>
<p>37. Królestwo Boże podobne jest do zasiewu</p>	<p>Królestwo Boże rośnie i rozwija się w każdym momencie niezależnie od woli człowieka i jego współdziałania z Bogiem. Przypowieść o zasiewie jest następnym krokiem w odkrywaniu mocy Bożej, która daje wzrost Bożemu Królestwu w naszym sercu.</p>	<p>Uczeń wskazuje, że Królestwo Boże rośnie z mocą.</p> <p>Uczeń poznaje, że siła która jest w ziarenkach, jest również w nim.</p> <p>Uczeń wie, że człowiek nie może mocy Bożej nakazać wzrostu. Wzrost daje tylko Bóg.</p>	<p>Uczeń uznaje Królestwo Boże za wartość.</p>	<p>Omawiamy prace dziecka w jego podręczniku. Nawiązujemy do <i>chleba naszego powszedniego</i> na naszym stole w domu. Podziwiamy Boże Królestwo, które rośnie jak ziarno, a Bóg daje mu wzrost.</p>

38. Królestwo Boże podobne jest do perły	Rzeczywistości Królestwa Bożego nie jesteśmy w stanie poznać w całości. Jezus, poprzez obrazy wzięte z życia codziennego, pozwala nam poznać tę rzeczywistość. Przez przypowieść o perle, Jezus zachęca nas do tego, abyśmy wybierali Królestwo Boże, czyli to, jest naprawdę cenne i stanowi wielką wartość.	Uczeń wie, że Królestwo Boże podobne jest do skarbu – perły, która wykupił kupiec. Uczeń potrafi opowiedzieć przypowieść o drogocennej perle. Uczeń przyjmuje, że Królestwo Boże ma wielką wartość.	Uczeń potrafi odróżnić przemijającą wartość skarbów tego świata, od skarbu Bożego Królestwa.	Katecheta rozmawia z dzieckiem na temat jego rysunku. Rozmowa może rozwinąć się w stronę skarbu, jakim jest Królestwo Boże w naszym domu. Jakie są znaki tego Bożego Królestwa w naszym mieszkaniu?
39. Przyjdź Królestwo Twoje	Na podstawie słów Jezusa, Bóg jest naszym Ojcem. Królestwo Boże jest darem Ojcowskiego Serca Boga. Bóg-Ojciec podarował nam swoje Królestwo przez Jezusa Chrystusa i jest ono obecne już teraz pośród nas, a kiedyś objawi się nam w chwale nieba, dlatego wołamy: „Przyjdź Królestwo Twoje!”.	Uczeń wie, że Jezus nauczył nas modlitwy: „Ojcze nasz”. Uczeń kojarzy Boga jako swojego Ojca. Uczeń wie, że żyjąc na ziemi oczekuje na przyjście Bożego Królestwa. Uczeń wyraża chęć, aby codziennie modlić się do Ojca w niebie.	Uczeń kojarzy, że droga jego życia jest drogą dziecka do Ojca, który jest w niebie i podarował mu swoje Królestwo. Uczeń potrafi wymienić przypowieści o Królestwie Bożym.	Obserwujemy w jaki sposób uczeń rozpoznaje Boga jako swojego Ojca, posiadając doświadczenia ojca ziemskiego. Rozmawiamy z dzieckiem o jego modlitwie <i>Ojcze nasz</i> . Jeżeli mamy podręcznik dziecka czteroletniego <i>Cieszymy się Bogiem</i> , możemy przypomnieć dzieciom ich doświadczenia z młodszymi latami.
40. Przypowieść o Dobrym Pasterzu	Najważniejszym prawem Królestwa Bożego, jest miłość, czyli tworzenie relacji z Bogiem i między sobą. Jezus opowiadając przypowieść o „Dobrym Pasterzu” ukazuje nam, na czym polega miłość Boża skierowana ku człowiekowi. Jest tu również ukazana owczarnia, jako miejsce szczególnego spotkania Boga z ludźmi.	Uczeń wie, że Jezus nazywa siebie Dobrym Pasterzem. Uczeń na podstawie tekstu biblijnego poznane na katechezie, potrafi opowiedzieć, jak pasterz zajmuje się swoimi owcami. Uczeń wymienia osoby, które są dla niego Dobrym Pasterzem.	Uczeń kojarzy, że Dobry Pasterz wzywa go, aby był Dobrym pasterzem dla innych ludzi.	Katecheta rozmawia z dzieckiem na temat jego pracy w podręczniku dziecka. Można nawiązać do planszy podręcznika dziecka 5-cioletniego: <i>Kochamy Boga</i> . Przypominamy, że Dobry pasterz daje nam poczucie bezpieczeństwa i troszczy się o całą naszą rodzinę. Razem z Nim chcemy okazywać sobie wzajemną troskę.

41. Przypowieść o odnalezionej owcy	Przypowieść o odnalezionej owcy jest potwierdzeniem, że każdy człowiek z miłością i troską jest poszukiwany przez Boga. Każdy człowiek w oczach Boga jest ważny.	<p>Uczeń może odczytać obraz Boga jako Ojca pełnego troski, która daje mu poczucie bezpieczeństwa.</p> <p>Uczeń wie, że Jezus jest Dobrym pasterzem, któremu zależy na każdej owcy.</p> <p>Uczeń potrafi opowiedzieć, co robi Dobry Pasterz gdy zginie choćby jedna owca.</p> <p>Uczeń wie, że Bóg kocha go nawet wtedy, gdy błądzi.</p>	<p>Uczeń ufa Dobremu Pasterzowi i słucha Go.</p> <p>Uczeń pragnie przebywać z Tym, który go kocha prawdziwie i bez końca.</p>	Katecheta rozmawia z dzieckiem na temat zagubienia, i odnalezienia czegoś. Nawiązuje, że tak może być również z życiem człowieka. Utwierdza, że Bóg pozwala radośnie dążyć do powrotu. On sam nas z miłością poszukuje. Taka postawę możemy mieć również wobec innych ludzi, którzy błądzą, jak owce bez Jezusa - Pasterza.
42. Dobry Pasterz zaprasza nas na ucztę	Miejscem szczególnego spotkania Dobrego Pasterza z ludźmi jest Msza Święta. W Eucharystii nie tylko wspominamy wydarzenia z przeszłości, ale dzięki niej, Dobry Pasterz teraz i tutaj „prowadzi nas na zielone pastwiska” i oddaje swoje życie za owce.	<p>Uczeń wie, że Jezus - Dobry Pasterz zaprasza go na Uczę, która jest Msza Święta.</p> <p>Uczeń poznaje, w jaki sposób uczestniczy się we Mszy Świętej.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Ty jesteś darem.</i></p>	Uczeń potrafi wymienić, co znajduje się na ołtarzu podczas Mszy Świętej.	Obserwujemy prace dziecka w jego podręczniku. Możemy porozmawiać o różnych przyjęciach, jakie organizujemy w naszym domu. Umacniamy dziecko w poczuciu, że jest zaproszone na przyjęcie u Jezusa.
43. Dobry Pasterz daje nam swoje światło	Dobry Pasterz wprowadza nas do swojej owczarni przez chrzest święty. Chrzest święty ma wiele symboli. Pośród nich jest świeca paschalna i biała szata. Poprzez przyjęcie światła Chrystusa i białej szaty, wyznajemy swoją wiarę i zaufanie do Dobrego Pasterza.	<p>Uczeń wie, że od chrztu jest dzieckiem światłości.</p> <p>Uczeń wie, że jest ochrzczony.</p> <p>Uczeń poznaje, jak dziękować Dobremu pasterzowi za dar i łaskę chrztu.</p>	Uczeń cieszy się, że jest ochrzczony.	Uczeń wykonuje swoje zadania w podręczniku dziecka. Rozmawia z dzieckiem o jego białej szacie, którą otrzymało na chrzcie świętym, oraz o tym, jak rodzicem chrzestni zapalili jego świecę chrzcielną od paschału. Katecheta umacnia w dziecku przekonanie, że światło Boga w nim mieszka. Zachowanie dziecka ma być <i>pełne światła</i> .

<p>44. Dobry Pasterz rozpoznaje nas po imieniu</p>	<p>Dzięki Duchowi Świętemu chrzest jest obmyciem, które uświęca, oczyszcza i usprawiedliwia. Woda ma życiodajną moc: nie ma życia bez wody. Chrzest jest udzielany w imię Trójcy Świętej, ponieważ jest znakiem działania Ojca, jako źródła wszystkiego. On wszystkich zna po imieniu, ponieważ jest Miłością.</p>	<p>Uczeń wie, że od chrztu jest dzieckiem Boga. Uczeń cieszy się, że razem z najbliższymi jest dzieckiem Boga. Uczeń poznaje, że Bóg zna go po imieniu. Uczeń odkrywa znaczenie wody chrzcielnej.</p>	<p>Uczeń potrafi z pomocą powtórzyć słowa formuły chrzcielnej.</p>	<p>Katecheta omawia rysunek dziecka, na którym przedstawia ono swój własny chrzest. Katecheta rozmawia z nim o jego chrzcie świętym. Wspomina <i>imię</i> dziecka, i powtarza wypowiedane podczas chrztu świętego słowa. Budzi w sercach dzieci wdzięczność płynącą z tego, że jesteśmy umiłowanymi dziećmi Boga.</p>
<p>45. Dobry Pasterz daje nam swoje Słowo</p>	<p>Chrzest święty to początek podążania za Jezusem-Dobrym Pasterzem, który obdarza ludzi swoim Słowem, aby wiedzieli, jak mają za Nim postępować. Słowo Boże oświeca człowieka i budzi w jego sercu pragnienie odpowiedzi wiary.</p>	<p>Uczeń wie, że Bóg mówi do nas słowami Pisma Świętego. Uczeń poznaje, jak ma „zachowywać” Słowo Boże. Uczeń potrafi rozpoznać Pismo święte.</p>	<p>Uczeń chce wypełniać Słowo Boże.</p>	<p>Omówienie pracy dziecka wykonanej w jego podręczniku. Budzi szacunek dla Bożego Słowa i Księgi Pisma Świętego.</p>
<p>46. Jerozolima</p>	<p>Dobry Pasterz daje życie za swoje owce w Jerozolimie. Na Eucharystii głosimy tajemnice naszej wiary: śmierć Jezusa i Jego zmartwychwstanie.</p>	<p>Uczeń wie, że Jezus wjeżdżał uroczyście do Jerozolimy. Uczeń poznaje najważniejsze miejsca wydarzeń, które zaszły w Jerozolimie: Świątynia Jerozolimska, Wieczernik, Ogród Oliwny, Góra Kalwaria, Święty grób.</p>	<p>Uczeń potrafi skojarzyć wjazd do Jerozolimy z Niedzielą Palmową i poświęceniem palm.</p>	<p>Omówienie pracy ucznia w podręczniku dziecka. Rozmowa na temat ważnych miejsc dla naszej rodziny. Budzenie więzi rodzinnej i wdzięczności z jej trud i poświęcenie. <i>Omówienie nabożeństwa pokutnego w Wielkim Poście: Przepraszam, jak dobrze, że mi wybaczasz – zeszyt 1. s. 19</i></p>

47. Ostatnia Wieczerza	Dobry Pasterz chce być zawsze obecny pośród nas. W czasie ostatniej Wieczerzy Jezus ustanawia Eucharystię, aby pozostać z nami po wszystkie czasy.	<p>Uczeń wie, że podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus został z nami pod postacią chleba i wina.</p> <p>Uczeń prosi o wiarę w obecność Jezusa w Najświętszym Sakramencie.</p> <p>Uczeń śpiewa pieśń: <i>O Jezu w Hostii utajony.</i></p>	<p>Uczeń potrafi określić kolejność wydarzeń od Ostatniej Wieczerzy aż do zmartwychwstania.</p> <p>Uczeń kojarzy, że chleb i wino na ołtarzu, staje się Ciałem i Krwią Jezusa jako pokarm i ofiara za ludzi.</p>	Katecheta rozmawia z uczniem o jego pracy w podręczniku dziecka. Na odwrocie karty, dzieci mogą narysować chleb na stole w swoim domu. Na rysunku mogą wyrazić również to, jak dzielą się chlebem z innymi.
48. Światło Chrystusa Zmartwychwstałego	Zmartwychwstanie Jezusa jest zwycięstwem Jezusa, Dobrego Pasterza nad grzechem, złem i śmiercią. Jezus ukazuje swoją prawdziwą Światłość i wzywa nas do wiary w swoje Boże Królestwo.	<p>Uczeń wie, że światło paschału oznacza Jezusa Zmartwychwstałego</p> <p>Uczeń potrafi odpowiadać na pytania przyrzeczeń chrzcielnych: <i>Wyrzekam się, Wierzę.</i></p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Alleluja, Miłość Twa.</i></p>	Uczeń zapalając świecę, kojarzy światło paschału z blaskiem Bożego Królestwa w swoim sercu.	Katecheta rozmawia z uczniem o jego pracy na karcie podręcznika. Przypomina o światłości i mroku (patrz- utrwalenie katechezy adwentowej, chrzcielnej). Prowadzący może też porozmawiać z uczniem o różnych <i>ciemnościach</i> w jego życiu, które Jezus potrafi oświecić swoim zmartwychwstaniem. Omówienie nabożeństwa po Uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego: Pusty grób – radosne spotkanie z Jezusem Zmartwychwstałym – zeszyt 1. s. 24. –
49. Zesłanie Ducha Świętego	Ze swojej pełni Jezus Zmartwychwstały wylewa na Apostołów i Kościół Ducha świętego. Dzięki darom Ducha Świętego możemy przynosić owoce miłości. Moc Ducha świętego uzdalnia nasze serca do miłości Boga i ludzi.	<p>Uczeń wie, że potężny Duch Święty zstąpił na Apostołów i Maryję.</p> <p>Uczeń prosi o dary Ducha Świętego.</p> <p>Uczeń poznaje piosenkę: <i>Duchu Święty, przyjdź!</i></p>	Uczeń ceni otrzymane od Ducha Świętego dary i chce je pomnażać.	Omówienie prac uczniów w podręczniku dziecka. Rozmowa o tym, który z darów najbardziej jest mi bliski. Wspomaganie dziecka, aby prosiło Ducha Świętego o Boże dary. Omówienie nabożeństwa przed Zesłaniem Ducha Świętego – zeszyt 1. s. 29: <i>Wiele nas łączy, ale tylko Jego Miłość łączy wszystkich.</i>

50. Pocieszyciel	Jezus nazywa Ducha Świętego „Pocieszycielem”. Duch Święty jest imieniem własnym Tego, którego wielbimy wraz z Ojcem i Synem. Duch Święty niesie zbawcze orędzie pocieszenia.	<p>Uczeń wie, że Duch Święty jest Pocieszycielem.</p> <p>Uczeń potrafi podać przykłady, jak pocieszać innych.</p> <p>Uczeń dziękuje Jezusowi za dar Pocieszyciela.</p> <p>Uczeń rysuje gałązki pokoju.</p>	Uczeń chce prosić Ducha Świętego o pomoc.	Omówienie pracy ucznia w podręczniku dziecka. Rozmowa na temat <i>bycia pocieszycielem</i> dla innych.
51. Niedzielne świętowanie – cz. 1	Niedziela jest dniem świętym, ponieważ w nim radujemy się zmartwychwstaniem Chrystusa i wielbimy Jego Imię: <i>Dawcy Życia</i> . Uczniowie Jezusa w niedzielę wołają: <i>Święć się Imię Twoje</i> .	<p>Uczeń wie, że w niedzielę obchodzimy święto Jezusa <i>Zwycięzcy śmierci</i>.</p> <p>Uczeń potrafi wyjaśnić dlaczego niedziela jest największym świętem – ponieważ Pan Jezus zmartwychwstał.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę : <i>Oto jest dzień</i>.</p>	Uczeń chce uczestniczyć w niedzielnym świętowaniu w domu i w kościele.	Rozmowa z uczniem na temat jego pracy w podręczniku. Dziecko opowiada, jak świętuje niedzielę. Katecheta uważnie słucha doświadczeń dzieci, i prowadzi je do odpowiedzi: <i>Czy można odmówić Jezusowi, gdy zaprasza nas na swoją ucztę?</i>
52. Niedzielne świętowanie – cz. 2	Bóg przychodzi do nas jako ten, który zastawia stół. Jako gospodarz domu i jako przyjaciel przy stole. Bóg jest Dawcą chleba i radości.	<p>Uczeń wie, że w niedzielę gromadzimy się wokół wspólnego stołu – ołtarza.</p> <p>Uczeń prosi o wiarę w obecność Jezusa w Najświętszym Sakramencie.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Mój Pan żyje</i>.</p>	<p>Uczeń kojarzy spotkanie przy stole w domu ze spotkaniem przy ołtarzu w kościele.</p> <p>Uczeń chce modlić się razem z rodziną i innymi ludźmi przy wspólnym stole niedzielnej Eucharystii.</p>	Uczeń wykonuje rysunek na planszy podręcznika i wyjaśnia go. Katecheta rozmawia z dzieckiem o wspólnym niedzielnym posiłku. Budzi pragnienie niedzielnego <i>bycia razem</i> w domu i w kościele.

53 Maryja prowadzi nas do Jezusa	Maryja cała otwiera się na Moc Boga. Ona wierzy w wypełnienie się Słowa Bożego. Maryja wie, że dla Boga nie ma nic niemożliwego. Słowo Boże jest dla Niej światłem i ono jest w Niej światłem. Ona wie, że wszystko czyni w naszym życiu Bóg, ale wie też, co ma uczynić człowiek. Maryja wzywa ludzi do tego, aby czynili to, co mówi Jej Syn, Jezus.	<p>Uczeń wie, że Maryja jest Przewodniczka w czasie „wędrowania” z Bogiem.</p> <p>Uczeń potrafi prosić Maryję o pomoc w miłowaniu Boga, ludzi i samego siebie.</p> <p>Uczeń śpiewa piosenkę: <i>Święta Maryjo, Królowo.</i></p>	Uczeń chce wypełniać wszystko, co mówi Jezus.	<p>Rozmowa z dzieckiem na temat wykonanej przez niego pracy w podręczniku.</p> <p><i>Omówienie uczestniczenia dziecka w nabożeństwie majowym” (patrz: zeszyt 1. s. 35 - Weźmy wzór z Maryi, ukochanej Mamy Jezusa i naszej) .</i></p>
54. Wierny Przyjaciel	Eucharystia jest źródłem i szczytem całego chrześcijańskiego życia. Eucharystyczna obecność Jezusa rozpoczyna się od chwili konsekracji i trwa, dopóki trwają postacie eucharystyczne.	<p>Uczeń wie, że na Boże Ciało w procesji idziemy za Panem Jezusem ukrytym pod postacią chleba w monstrancji.</p> <p>Uczeń poznaje, jak może oddawać cześć Jezusowi w Najświętszym Sakramencie.</p> <p>Uczeń śpiewa: <i>Panie mój, przychodzę dziś.</i></p>	Uczeń chce wziąć udział w procesji Bożego Ciała.	Katecheta rozmawia na temat wykonanej pracy ucznia w podręczniku. Wzbudza pragnienie włączenia się w procesję Bożego Ciała. Na odwrocie karty, dziecko może narysować siebie w stroju liturgicznym.
55. Pan jest mocą swojego ludu	Aniołowie są wysłannikami Bożymi. Anioł jest w sposób szczególny obecnością Boga, Jego wysłannikiem, zwiastunem: głosem Boga. Obecność aniołów jest pełna dobroci, i opiekuńczości, opatrności.	<p>Uczeń wie, że Bóg opiekuje się ludźmi także przez aniołów.</p> <p>Uczeń poznaje, jak dziękować Bogu za jego opiekuńczą obecność.</p> <p>Uczeń śpiewa: <i>Bożą miłość w sercu mym dzisiaj mam.</i></p>	Uczeń potrafi opowiedzieć, co może uczynić, aby być dla innych <i>jak anioł</i> .	<p>Katecheta rozmawia z dzieckiem na temat aniołów, i jego anioła.</p> <p>Prowadzi do zrozumienia, że są oni wysłannikami Boga.</p> <p>Na odwrocie karty, dzieci mogą narysować swojego Anioła Stróża, chociaż wiedza, że jest on niewidzialny.</p>

56. Wakacje z Bogiem	<p>Życie i zdrowie fizyczne są cennymi dobrami powierzonymi nam przez Boga. Mamy się o nie rozsądnie troszczyć. Wakacje są troską o życie i zdrowie. Dbamy nie tylko o zdrowie fizyczne ale i duchowe.</p>	<p>Uczeń wie, że na wakacjach wszędzie obecny jest Bóg.</p> <p>Uczeń rozpoznaje Bożą wszechobecność jako dar, w którym może się czuć bezpiecznie.</p>	Uczeń chce być wierny Bogu.	<p>Rozmowa z dzieckiem o jego pracy w podręczniku, o wakacjach, odpoczynku. Budzenie radości, że Bóg jest zawsze i wszędzie z nami.</p> <p><i>Przygotowanie do nabożeństwa: Skaczemy radośnie z pagórkami – chwalimy Boga Stwórcę (zeszyt 1. str. 39).</i></p>
----------------------	--	---	-----------------------------	--